

jasnite in na tanko razložite svoje misli. Moje življenje je do sedaj bilo popolnoma odkrito vsacemu, kdor je želel poznati me, in vse delovanje moje ostalo je zmirom popolnoma dosledno. Kako sem mislil in še mislim o Slovencih in Slovanih sploh od onega trenutka, ko sem stopil v javno življenje po dovršenih študijah, to se lahko vidi na vsaki strani zgodovinskega časnika „Mittheilungen des historischen Vereins für Krain“, čegar vredništvo sem prevzel meseca septembra 1856. l. in ga vredoval s pomočjo sodelalcev Hicingerja, D. Trstenjaka, Metelka, Nečaseka itd. do 1858. leta; to se lahko tudi razvidi iz „Vodnikovega spomenika“, kterege sem izdal 1859. leta, povod pa mu dal že 5. novembra 1857. leta.

Dr. E. H. Costa.

Blagorodnemu gospodu dr. Razlagu.

Ker pismo Vaše, ki ste mi ga poslali v 110. listu „Slov. Nar.“, kakor zdravniki pravimo, je „superfoetacija“ ali „foetus in foetu“, zato Vam odgovorita gospoda dr. Costa in prof. Lésar. Meni po takem ne ostaja drugega nego to, da Vam odgovorim na vprašanje Vaše, da je resnica, in ne tiskarna pogreška to, kar so „Novice“ rekle, da v našem volilnem odseku bili ste le z manjšino glasov izbrani za odbornika. Vendar se je zgodilo tū, kar se večkrat tudi v parlamentarnih klubih zgodi, da se je večina vklonila manjšini; al zgodilo se je to izrekoma, da oni, ki v odseku niso za Vas glasovali, tudi za Vas ne bodo glasovali v zboru, in to so vsi tisti (in ž njimi še drugi), ki so opazovali Vaše postopanje proti Matični tiskarnici v združbi z gosp. dr. Vošnjakom. Ali zmorejo ti ali ne, to je vse jedno; vsak voli po svoje, meni pa je v vsem doslednost sveta. — Nekterim se je potrebno zdelo, da se ta sklep večine odsekov naznani onim, ki bi utegnili vprašati, kako da ste ostali Vi, a dr. Vošnjak, dr. Pogačar ne? — To pa se ni zgodilo na skrivni poti, ampak bilo je po tisku očitno naznanjeno vsem, katerim povedati se je to potrebno zdelo.

Dr. Jan. Bleiweis.

Priposlano.

V zadnjem listu „Novic“, ki mi je danes prišel v roke, najdem med kandidati, ki jih priporoča „Narod“ za volitev v odbor Matice slovenske, tudi svoje ime. Čem manj ko sem se mogel kedaj sprijazniti z modernim liberalnim duhom, ki se, zavito v častitljivo domačo obleko, goji in razširja po „Narodu“, — čem živeje obžalujem prepire in razprtije, ki jih v silno radost zagrizenim nasprotnikom vzrokuje „Narod“, čem boljje spoznavam, da od strane „Naroda“ hujša nevarnost preti narodnemu napredku, za kterege se skupno vojujemo, kakor od strane očitnih stranskih sovražnikov, tem večja mi tudi nastaja dolžnost, javno izreči, da se nikakor ne vjema ne z mojimi mislimi in željami, ne z mojim značajem, da „Narod“ mene šteje med svoje in ko kandidata priporoča.

V Novem na Primorskem dne 20. sept. 1872.

Dr. Leon Vončina, prof. bogoslovja.

Mnogovrstne novice.

* *Bridkosti federalističnega časnika.* V Pragi izhajajoči veliki časnik „Politik“, ki se v prvi vrsti poganja za pravice Slovanov in avtonomijo dežel, našteva v enem svojih zadnjih listov bridkosti, ki jih je doživel v preteklih 10 letih, ter pravi, da 300krat je bil konfisciran (v prepoved djan), čez 30.000 gld. je moral kazni plačati, vredniki njegovi so bili obsojeni v ječe tolikrat, da vsi

zapori na leta sešteti znašajo 65 let, poleg tega so bila njih stanovanja velikrat preiskovana, nekteri iz domovine izgnani itd. Strašne nadloge za tiste in njihove rodovine, ktere je kazen zadela. A vendar — pravi — ne prestrašeni stojimo zmirom na istem mestu v isti cilj in konec: na blagor naroda svojega in domovine svoje.

* *Velikansko peticijo* z 172.000 podpisi za predrugačenje šolskih postav je katoliški narod na Českem nedavno izročil ministerstvu nauka in bogočastja. A kaj je storil minister? Deželnemu šolskemu svetu jo je poslal v obravnavo. — „Vaterland“ priča-kuje, da deželni šolski svet prošnje 172.000 poštenih državljanov, ki so svojemu cesarju verno udani in veliko veliko davka plačujejo, ne bode tebi nič meni nič — na stran položil.

Dopisi.

Iz Tridenta v Tirolih 17. sept. J. R-n. — Osem let je vže minulo, kar se naš slovensko-kranjski polk (regiment) potika po najbolj skrajnih in odljudnih mejah avstrijske monarhije. Molčim naj, da garnizoni v Dalmaciji in na Tirolskem so najbolj trpežni in da se moramo samo zdravi in krepki konstituciji in vedremu duhu kranjskega roda zahvaljevati, da niso naši stariši več sinov pogubili, da ni dobila naša dežela več hromakov in pokvek; prašam le, je li tako vmetovanje državno ekonomično? koliko stane vsako leto menjevanje ljudi, ker mora Avstrija vsako kapljico vode za svoje železnice tujim družbam po avstrijsko plačevati; ko je dosti priležnejih provincij! Politično so menili tako ravnati, češ, naši ljudje niso za salonska mesta, so prerobati, toraj so za skale in hosto.

Okornogibčni in teslasti nemški hribovec in divji Madjar imela sta povsod prednost, kakor druge v državi tako sta tudi tukaj srčno jederce! Spoznali pa so tudi, da se servilni Slovenec najbolj sporazumeva z elementi, ki so vsemu, prej nego državi prijazni, da je premeten in prebrisan v službi in družbi; toraj po njihovi misli vsaj dobro pomirovalno sredstvo za državne puntarje, Kaj na polajšanje deželi in ljudstvu ni pri tacih stvaréh gledati! —

Znano je, kako so se naši poslanci pred dvema letoma pehali in lazili po dunajskih kabinetih, da bi polku stan pomanjšali in ga bliže doma spravili in da so ministra Kuhna komaj preongavili, da je odločil regimentu Trst. Ali jaz se bojim, da je Trst prolog križevega pota za Dalmacijo. Vederemmo!

Kako veselje in zadovoljnost izbudilo je premeščenje pri polku! Nemirno šteli so se meseci, tedni, nevoljno gledali zadnji dnevi: „Kako se bomo postavili, ko v Ljubljani marširamo, „naši“ nas bodo vže čakali, morebiti pride tudi tovarševa sestra. In v Trstu je dosti naših ljudi, ki znajo govoriti, in nas ne bodo kakor pse pogledovali.“ — Sredotočje vsega veselja bila pa je Ljubljana, tam se bomo dva dni oddahnili!

Al človek obrača, baron Khun pa obrne. Niti minute nij dovoljeno regimentu v Ljubljani ostati! Prot deveti uri zvečer pride regiment 20. in 23. t. m. po Rudolfovej železnici tjekaj; v 50 minutah mora vse v redu „fort“ po južnem vlaku. Čul sem izgovor, da so naši ljudje živine, da bi se tako razkropili, da bi ne prišli več vkup. Slaba zavest dobre discipline!! Zajec bo brž ko ne za družim grmom tičal: ali ni strah pred „narodno pošastjo“ gospodom v Gradci in Ljubljani „spiritus agens“! Bojé se menda gospodje, da bi Slovenec ne objel Slovenca, da bi ne občutil, da ima svoj dom, da bi ne pokazal, da ljubi svoje, da iskreno ljubi deželo svojo. Mnogo let želeli so si naši nazaj v na-